

سرکوب کارگران ادامه دارد

از اوایل اسفند ۵۹، کارگران در تعدادی از کارخانه‌ها، تحت سخت‌ترین شرایط اقتصادی، برای کسب ابتدایی‌ترین حقوق خود دست به اعتصابات گسترده زدند و در مواردی گل‌رزم حاکم را به تکاپو واداشتند. حاکمان جمهوری اسلامی که از همه‌گیر شدن اعتراضات بی‌حد و حجت داشتند، برای جلوگیری از گسترش مبارزه و بسو-ند مبارزات گوناگون با یکدیگر دست به اقدامات مختلف زدند و از همان ابتدا ماهیت ارتجاعی و تماما ضد انقلابی خود را بنمایش گذاشتند. ■ در ابتدا، اعتصاب شرکت واحد توسط پاسداران سرمایه و باندهای شبه نظامی - فاشیستی حزب الله مورد تهاجم جنایتکارانه قرار گرفت. در این هجوم ارتجاعی تعدادی از کارگران آگاه و حق طلب شرکت واحد دستگیر شدند که هنوز هم در زندانهای جمهوری اسلامی بسر می‌برند.

■ کارگران کارخانه‌ی کفش ملی، که بخاطر بیرون کشیدن حقوق خود از حلقوم سرمایه‌داری دست به اعتصاب زده بودند، در سومین روز تحم خود مورد حمله‌ی شلول بندگان رژیم واقع شدند. در این حمله جنگی‌ماپانه تعدادی از کارگران دستگیر و به زندان منتقل شدند. در این بین رژیم به بهانه‌ی ادغام کارخانه‌های مختلف کفش ملی در یکدیگر، قصد اخراج ۵۰۰ الی ۶۰۰ نفر را دارد، و باین منظور روزانه ۲ الی ۵ نفر را از کار برکنار می‌سازد.

■ کارگران مبارز ایران ناسیونال نیز با اعتصاب چندین هزار نفری خود بشت رژیم را سه لرزه در آوردند. پاسداران ارتجاع در حمله‌ی این کارخانه ۱۱ نفر از کارگران را دستگیر کرده و زندانی نمودند.

■ کارگران جنرال استیل بخاطر آزادی ۵ تن از یاران خود دست به اعتصاب زدند.

■ در کارخانه‌ی ارج در پی مبارزات جنسده ماهی کارگران برای تشکیل شورای واقعی خود، عوامل حزب جمهوری اسلامی، به کمک پاسداران و رای سازی شورا را به تسخیر خود درآوردند و سپس با تشکیل انجمن جاسوسان ۲ سلاهی به تعقیب و شکار کارگران مبارز پرداختند.

■ کارگر مبارزی به "جرم رابطه با گروههای سیاسی و تشکیل خانه‌ی تیمی" در پارک لاله دستگیر شده است و اکنون در اسارت بسر می‌برد. کارگر دیگری به جرم اخلاص در نظم تولید و رابطه با گروههای سیاسی اخراج شده است و اکنون در راهروهای وزارت ((استشمار)) کار سرگردان است. کارگر دیگری به جرم تسخیر انقلاب دستگیر میشود و پس از ۲۴ ساعت پذیرایی

در کمیته به هنگام بازگشت به سر کار، بنده شیوه‌ی ساواک، از او تعهد خواسته میشود... ■ در بسیاری از کارخانه‌ها، اوضاع کم و بیش بدین منوال است، و هر جا کارگران قدمی عقب‌نشسته‌اند، سرمایه‌داران و دولت آنها چندین قدم به جلو برداشته‌اند. تشکلهای واقعی کارگری را سرکوب کرده، و انجمنهای جاسوسی خود را ایجاد نموده‌اند تا بتوانند به تعقیب کارگران آگاه و مبارز بپردازند و کارخانه‌ها را بکبار دیگر، دقیقاً چون زمان شاه به جولانگاه خود مبدل سازند.

فهرست حمله به کارخانه‌ها، کشتار زندانی کردن کارگران توسط پاسداران سرمایه، سیاه‌های بی‌انتهاست که تا سرنگونی کامل سرمایه‌داری و تسخیر کامل قدرت توسط طبقه‌ی کارگر ادامه خواهد داشت.

اکنون باید وسیعترین مبارزات را برای آزادی کارگران زندانی و بازگرداندن کارگران اخراجی و زندانی بسر کار دامن بزنیم. این نیز با جهت‌دادن اعتراضات و تبلیغ وسیع حول خواستهای فوق در ایران ناسیونال، جنرال استیل، کفش ملی و غیره، و تلاش در طرح مساله در سایر کارخانه‌ها و جلب حمایت سایر کارگران زندانی رژیم سرمایه‌داری میسر است. ●